

OBSAH

Zprávy z provincie	1
Prosby o modlitby	7
Laická sdružení sv. Dominika	7
Nekrologium	8
Zprávy ze světa	9
P. V. Koudelka OP: Pod ochranu tvou	11
P. V. Koudelka OP: Salve Regina	13
G. Anderson OP: Pilíře dominikánského života	15
Setkání s Magistrem Řádu	18
Rozhovor s Magistrem Řádu	19
Invokace Královno rodin v loretánských litaních	26
Svatá Paní Zdislavo	28

OPUSCULUM

Měsíčník České dominikánské rodiny

Vydává Kazatelské středisko
České dominikánské provincie

Adresa redakce:

Dagmar Ester Kopecká
Na Zlíchově 221/8, 152 00 Praha 5
tel./fax: 02/515 546 69; e-mail: ester@op.cz
č. účtu: 122918389/0800 (ČS) var. symbol 332

Roční předplatné (11 čísel) včetně poštovného je 195 Kč.

Uzávěrka dalšího čísla: 20. 5. 2002

KALENDÁŘ AKCÍ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ RODINY

- 25. 5. 2002** hlavní pouť do Jablonného v Podještědí
(750. výročí úmrtí sv. Zdislavy)
21. 9. 2002 setkání Rady vyšších představených OP
11. - 13. 10. 2002 setkání formátorů LSSD
9. 11. 2002 setkání české dominikánské rodiny

KALENDÁŘ PROVINCIÁLA

1. 5. Jablonné – zahájení poutní sezóny
2. - 6. 5. Slovensko – jednání se slovenskou provincií
7. 5. Praha – provinční rada
8. 5. Znojmo – slavné sliby sester, Olomouc – jednání KVP MŘ
16. - 21. 5. Řím – generalát
25. 5. Jablonné – zdislavská pouť, Praha – kněžské svěcení fr. Efréma Jindráčka

PRAŽSKÝ KONVENT

modlitební společenství – každou středu od 19.45 hod. v sakristii

úklid kostela sv. Jiljí – každý čtvrtek od 7.30 hod. UVÍTÁME NOVÉ POMOČNÍKY

Oázy – pondělí v 16.30, úterý v 17.00, středa v 16.30 hod. v malé hovorňě

Schola Dominicana – zkouška každý čtvrtek po mši sv. (tj. v 19.10 hod.)

Přednášky

Mons. Dominik Duka OP: Výklad knihy Sirachovec podle JB

23. 5. v 19.45 v kapli sv. Zdislavy

J. Fuchs: Kritické dějiny moderní filosofie každé úterý ve 20 hod. a čtvrtek v 17 hod. ve velké hovorňě (čtvrteční téma je shodné s úterním)

OLIVA**knihkupectví a galerie**

nejúplnější produkce literatury a časopisů z oblasti křesťanství, judaica, pravoslaví.
knihy z oblasti historie a filozofie
malá prodejní galerie dřevěných plastik a obrazů.

Adresa: Jilská 7, 110 00 Praha 1

Otevřeno: po-pá 10-18 hod.

Tel. 0606/657 544

E-mail: knihy-oliva@quick.cz

Internetové knihkupectví:

<http://web.quick.cz/knihy-oliva>

Těšíme se na Vaši návštěvu a objednávky!

PLZEŇSKÝ KONVENT

Přednášky (ve spol. sále od 19.15 hod.)

- Dogmatická teologie* – každé úterý do 20⁰⁰ (7. 5. odpadá) – P. Cyprián OP
Biblistika – druhá a čtvrtá středa (22. 5. se koná, 8. 5. odpadá) – P. Pavel OP
Kritické dějiny novověké filosofie – první a třetí středa (15. 5. se koná, 1. 5. odpadá) – Jiří Fuchs
Duchovní život – každý čtvrtek od 19.15 (PEC)
1. – 2. 6. Dny víry

JUBILEA BRATŘÍ A SESTER

2. 5. Fr. Jiří Veselý	65. výročí kněžského svěcení
2. 5. Fr. Damián Němec	15. výročí prvních slibů
8. 5. S. M. Paskalina Jakešová	80. narozeniny
9. 5. Fr. Tomáš Pospíšil	51. narozeniny
10. 5. Fr. Pavel Mayer	40. narozeniny
12. 5. Fr. Angelik Mička	57. narozeniny
25. 5. Fr. Jakub Šebestík	36. narozeniny
29. 5. Fr. Martin Dvořák	44. narozeniny

Blahopřejeme a vyprošujeme požehnaný a radostiplný život ve službě Pánu.

VELEBÍ MÁ DUŠE PÁNA

*Jeho když miluji, svatá jsem,
k Němu když se přivinu, čistá jsem,
Jemu když se zasnoubím, panna jsem.
(ze starého ceremonálu O. P.)*

8. 5. 2002 v 10⁰⁰ hodin
v kostele sv. Kříže ve Znojmě
složíme slavné sliby.

S. M. Dominika Slezáčková OP
S. M. Josefa Nacházlová OP

Nabídka knihy o sv. Zdislavě k 750. výročí jejího úmrtí

Česká kongregace sester dominikánek vydala v Kartuziánském nakladatelství Brno dárkovou obrázkovou knihu s názvem O dobré paní Zdislavě. Vyprávění napsal Přemysl Rut, obrázky nakreslila S. M. Česlava Talafantová O. P. Knihy jsou připraveny k osobnímu odebrání u Sester dominikánek, Brno, Veveří 27, za výrobní cenu tj. 125 Kč. Omezenému počtu zájemců jsme schopny knihy zaslat poštou.

Oslavy 750. výročí úmrtí sv. Zdislavy (1220-1252) v Jablonném v Podještědí

Poutní sezóna začíná 1. května a končí Růžencovou slavností 6. října. V tomto období jsou pravidelné bohoslužby v pracovní dny v 18 hodin a v soboty, neděle a státem uznané svátky v 9.30 a 11.00 hodin. Každou první neděli v měsíci v 11 hodin je mše sv. v německém jazyce.

Plánované akce na měsíc květen:

- středa 1. května **Zahájení poutní sezóny**
9.30 pontifikální bohoslužba (Mons. Josef Koukl, Mons. Dominik Duka OP a otec provinciál)
po mši sv. průvod ke studánce, žehnání pramene a doprovodné akce na Lemberku
- sobota 11. května **Modlíme se za dobré maminky v našem národě**
11.00 pouť Centra pro rodinu z Prahy
celebruje Mons. Jaroslav Škarvada
- neděle 19. května **Slavnost Soslání Ducha svatého**
18.00 mše sv. v zámecké kapli na Lemberku
celebruje Mons. Karel Simandl, generální sekretář ČBK
- sobota 25. května **Hlavní pouť**
6.00 u oltáře sv. Zdislavy
8.00 celebruje P. Alvarez Kodeda OP, provinciál
9.30 celebruje Mons. Dominik Duka OP
11.00 celebruje kardinál Christoph Schönborn OP
14.00 celebruje P. Damián Němec OP, vikář provinciála
15.00 vystoupení Radovana Lukavského v bazilice
16.00 rozloučení s poutníky a svátostné požehnání
- neděle 26. května **Slavnost Nejsvětější Trojice**
9.30 celebruje P. Prokop Siostrzonek OSB, administrátor
opatství Břevnov

V květnu bude v muzeu v České Lípě a na hradě Lemberku otevřena výstava o sv. Zdislavě. V neděli 26. května bude ČT Brno vysílat v Křesťanském magazínu o sv. Zdislavě a Jablonném.

"Kdo vidí mne, vidí Otce," říká Syn. Toto vidění Otce skrze Syna je přivedeno k dokonalosti v blaženém patření. Zde na cestě se k němu učedník přibližuje vírou, jež sice postrádá zřejmost viděného, ale tím spíše se snaží uchopit rozumem a najít jednotu rozlišeného. Takto víra vlastní dynamikou směřuje k teologii, *fides quaerens intellectum*. Dívá se na Krista, aby mohla vidět Otce. Pohled učedníka však není abstraktním pohledem geometra na tvar či inženýra na konstrukci. Boha nikdy nikdo neviděl. Učedník musí ustavičně poslouchat, neboť Bůh vyslovuje své Slovo. V profánním poznání znamená "slovo" především vyřčení pravdy, ale ten, který je Slovo, Logos, o sobě vyjevuje: já jsem Cesta, Pravda a Život. Pravda je zároveň Cestou a Živodem. Toto postavení pravdy mají dominikáni v srdci a na mysli, když chtějí teologii pěstovat nejen jako vědu, ale jako vědu posvátnou. Základní perspektiva "*per Christum*" dává teologii současně rozměr kontemplativní (Christus-Logos-Sapientia) a služební-liturgický (Christus-Sacerdos-Agnus). Teolog je tedy jako poutník víry předně učedník Kristův,

adorátor Boží Moudrosti, a po jeho vzoru naplňuje své poslání v pokoře a poslušnosti služebníka Beránkova. Chceme každoročně věnovat jeden letní týden takto pojímané teologii. Netroufáme si předvídat, jakým způsobem bude tento projekt zrát. Zveme k účasti na dlouhou výpravu – na hlubinu.

Svátosti v Církvi – Církev ve svátostech

dominikánská teologická dílna

Termín: 8. 7. (po) - 12. 7. (pá) 2002

Místo:

dominikánský klášter sv. Jiljí, Praha 1, Husova 8

PROGRAM

(a) **přednášky** (pravděpodobně vždy dvě během dopoledne) ve třech tematických cyklech:

Svátosti a Církev

– Tomáš Pospíšil OP

Eucharistie v srdci Církve

– ThLic. Štěpán Filip OP

Svátosti v liturgickém slavení

– ThLic. Benedikt Mohelník OP

(b) **pracovna:** uvedení do metodické práce s texty vztahujícími se k tématu (spíše ukázkově, seminárním způsobem, podle konkrétní potřeby účastníků) – Písmo, latinská patristika, sv. Tomáš Akvinský. Ukázky využití slovníků, encyklopedií, odborného softwaru.

(c) nabídka společné **liturgie**

(d) **duchovní program** (např. promluva rekolekčního typu, rozjímání, adorace atd.)

(e) **procházky** Prahou (návštěva duchovně významného místa v Praze či okolí)

Program bude upřesněn na místě podle počtu účastníků a rozložení jejich zájmu.

Ubytování pro mimopražské: Katolický domov studujících – Konvent sester dominikánek, Černá 14, Praha 1; celkem 10 míst na dvou- až čtyřlůžkových pokojích (Cena 250-180 Kč osoba/den. Kněží, řeholníci a dominikánští terciáři sleva 30%).

Noclehy bez stravování, vařič k dispozici, lze se ubytovat již v neděli 7. 7. večer a ukončit pobyt v sobotu 13. 7. dopoledne.

Stravování: po dohodě (pro zájemce) v dominikánském klášteře.

Účastníci: kněží, řeholníci(-ice), laici s alespoň základní orientací v teologickém myšlení

Příhlášky a podrobnější informace obdržíte na adrese:

P. Tomáš Pospíšil OP
klášter dominikánů
Dolní Česká 3
669 02 Znojmo
tel./fax 0624/224184
e-mail: tomasyogi@volny.cz

Uved'te své jméno, adresu, požadavek na nocleh a stravu a způsob, jakým vám máme zaslat přihlášku s dotazníkem (písemně, fax, e-mail).

Vyplněnou závaznou přihlášku je nutno odeslat **do 24. 5. 2002** (na přihlášky, které dojdou po 30. 5., nebude při organizaci ubytování a stravování brán zřetel)

Setkání dominikánské rodiny naší provincie

se bude konat 9. 11. 2002 v Hradci Králové v budově Nového Adalbertina pod záštitou Otce biskupa Dominika Duky OP. Zahájení bude v 8.30 hodin modlitbou růžence a po ní v 9.00 mší svatou v katedrále Svatého Ducha, zakončení modlitbou večerních chval kolem 18. hodiny. Občerstvení, oběd, ubytování pro zájemce z pátku na sobotu příp. ze soboty na neděli, texty pro společnou modlitbu a hlídání dětí budou zajištěny. Bližší informace o programu a o možnostech spolupráce při přípravě a organizaci setkání najdete v příštím čísle OPuscula.

KAZATELSKÉ STŘEDISKO ČDP

na vědomost dává,
 že se v týdnu 29. června – 6. července 2002
 (dá-li Pán) uskuteční

DOMINIKÁNSKÁ MISIE

v

OKROUHLÉM HRADIŠTI a okolí

Půjde o novou snahu oslovit nevěřící, či jinak věřící, a pozvat je k životu s Pánem v jeho Církvi. Misie bude probíhat v kraji, kterým již před rokem prošli dva dominikáni s tímtož cílem.

Všichni, kdo byste se chtěli připojit, či jakkoliv jinak pomoci, obraťte se, prosím, na fr. P. Pavla Mayera OP (tel. 019/7241660; 0602/858800; e-mail: plzen@op.cz)

Sraz misionářů je během soboty 29. června 2002 na faře (u kostela sv. Jana Křtitele) v Okrouhlém Hradišti u Konstantinových Lázní.

**PROSÍME VŠECHNY, ZVLÁŠTĚ NAŠE MNIŠKY,
 O MODLITBY**

-ks-

PROSBY O MODLITBY

- ❖ za naše představené a za Boží pomoc pro všechna důležitá rozhodnutí
- ❖ za otce Vladimíra Koudelku OP, za jeho zdraví; aby ho Pán zachoval a on dále mohl rozdávat z bohatství svého srdce
- ❖ za dominikánskou misii v Okrouhlém Hradišti
- ❖ za projekt křesťanského knihkupectví OLIVA
- ❖ za časopis Amen
- ❖ za nové spolupracovníky farnosti u kostela sv. Jiljí v Praze
- ❖ za nemocné členy dominikánské rodiny
- ❖ za vážně nemocného syna jedné naší sestry z LSSD

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR – Modlitby za nenarozené děti

Zveme všechny lidi dobré vůle ke společné modlitbě růžence a proseb za nenarozené děti, těhotné maminky, zdravotnický personál a jiné potřeby. Scházíme se pravidelně každý první a třetí čtvrtek v měsíci od sedmi hodin ráno před porodnicí U Apolináře v ulici Ke Karlovu na Praze 2.

Data příštích modlitebních setkání: 2. 5., 16. 5., 6. 6., 20. 6. 2002.

Pán Bůh zaplat' všem, kteří jsou s námi spojeni v modlitbě.

Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
tel.: 0603-976231, e-mail: info@prolife.cz, http://prolife.cz

LAICKÁ SDRUŽENÍ SV. DOMINIKA ZPRÁVY Z MÍSTNÍCH SDRUŽENÍ

MS PLZEŇ (představená Ladislava Kateřina Hyláková)

Březnovou schůzku zaplnil sněmovní kroužek, rokovalo se o nás katolicích ve vztahu k ostatním církvím i jinak věřícím nebo nevěřícímu světu kolem nás.

Díky neustále opakované cestě liturgickým rokem se 29. dubna setkáme s dominikánskou světicí terciářkou Kateřinou Sienskou, učitelkou církve a patronkou Evropy. Oheň Ducha sv. a láska jejího srdce nechť povzbudí náš duchovní život a pokračování cesty Velikonoční doby směřující a vrcholící o svátku Seslání Ducha sv.:

„Když se můj jednorozený Syn ke mně vrátil čtyřicet dní po Vzkříšení, vystoupil tento most ze země na nebe díky moci mé božské přirozenosti a nyní sedí po pravici mne, věčného Otce. V den nanebevstoupení řekl anděl apoštolům, kteří byli jako bez sebe, protože jejich srdce se pozvedla a jako by vystoupila na nebe spolu s moudrostí

mého Syna: »Už nestůjte, protože Kristus zasedl po Otcově pravici.«

Když byl vyvýšen až ke mně, seslal jsem na zemi Učitele, totiž Ducha svatého, který je Duchu vlastní. Duch svatý je jedno se mnou Otcem a s mým Synem. Proto upevnil cestu vytyčenou učením, které na zemi zanechala Pravda, to znamená můj Syn.« (Dialog, Shovívavost Ducha).

Schůzka našeho sdružení s májovým růžencem se koná dne 21. 5. 2002 v 16⁰⁰ hod.
Judita

1. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ

Provinciál České dominikánské provincie Fr. Alvarez Kodeda zrušil dne 24. 4. 2002 1. pražské sdružení pro nemožnost naplňovat své poslání z personálních důvodů.

3. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Hana Markéta Váňová)

Zveme Vás na pravidelná setkání, která se konají vždy jednou měsíčně v klášteře u sv. Jiljí na téma „Dominikánští svatí“: 18.30 mše svatá, 19.15 nešpory, 20.00 setkání v hovorně kláštera

20. 5. Sv. Zdislava; 10. 6. Sv. Petr a Pavel („Vade et praedica“)

5. PRAŽSKÉ SDRUŽENÍ (představená Dagmar Ester Kopecká)

Pravidelná setkání: 9. 5. Vojtěch Albert, 23. 5. Barbora Markéta, 6. 6., 20. 6. Leona Silvie

Oznámení: V lednu 2002 přestoupila do našeho sdružení s. Karolína Benedikta od Kříže Škochová, dosavadní členka brněnského sdružení.

NEKROLOGIUM

1. května 1952

zemřel na Moravci bratr spolupracovník **Václav Krajča**. Narodil se 27. května 1878 v Uherském Brodě, profes složil 13. října 1904 v Uherském Brodě. Sloužil Pánu Bohu v Uherském Brodě, Olomouci, Litoměřicích a Košicích. Po likvidaci klášterů v roce 1950 byl pro své vysoké stáří převezen do Charitního domova na Moravci. Je pohřben na Moravci. Ať odpočívá v pokoji.

1. května 1972

zemřel v Praze bratr spolupracovník **Gabriel Bureš**. Narodil se 2. června 1910 v Ptení v Čechách, sliby složil 30. června 1928 v Praze. Pracoval v kláštorech v Praze, v Římě na Angeliku, Plzni a Uherském Brodě. Po likvidaci klášterů v roce 1950 byl internován v Broumově. Po propuštění odešel do Prahy a pracoval v civilním zaměstnání. V roce 1968 s velkou nadějí pomáhal při obnovování řeholního života u sv. Jiljí v Praze. Pohřben je v Praze. At' odpočívá v pokoji.

19. května 1972

zemřel v Buchlovicích **P. Ludvík Kašpárek**. Narodil se 12. ledna 1906 ve Starém Městě u Uherského Hradiště, sliby složil 29. září 1928 v Olomouci, na kněze byl vysvěcen 29. června 1933 v Olomouci. Působil jako kaplan v Praze, Plzni, jako kazatel v Uherském Brodě a později jako farář ve Znojmě. V roce 1950 byl internován v Broumově. Po propuštění pracoval v civilním zaměstnání, později se stal duchovním správcem sester dominikánek v Buchlovicích. Pohřben je v Uherském Brodě. At' odpočívá v pokoji.

ZPRÁVY ZE SVĚTA

Slovensko (Jordán, časopis slovenské dominikánské rodiny, 1/březen 2002)

Dne 30. ledna 2002 v Žilině zemřel po těžké nemoci ve věku nedožitých 56 let P. Jordán Jozef Noga OP. Narodil se 17. 7. 1946 ve Varíně nedaleko Žiliny. Po studiích v bratislavském semináři byl 15. prosince 1968 vysvěcen na kněze a působil jako kaplan ve Velkom Rovnom, v Bytči a Čadci, potom jako farář v Lietavej. Tehdy se rozhodl tajně vstoupit do Řádu bratří kazatelů. Kontakt s řádem mu zprostředkoval P. Hyacint Tandara OP, jeho bývalý spolužák ze semináře. Do řádu ho 12. 2. 1976 přijal P. Akvinas Gabura OP, tehdejší vikář slovenského vikariátu Československé provincie Řádu bratří kazatelů. První sliby složil P. Jordán 18. 2. 1977, slavné sliby 18. 10. 1981. V letech 1977-1986 spravoval P. Jordán farnost v Ochodnici, v letech 1986-1989 v Konskej. Roku 1989 se stal správcem farnosti v Žilině, kde se zasloužil o zřízení řeholního domu, od roku 1990 byl žilinským děkanem. Po roce 1990 pomáhal při zřizování církevních škol, zahájil výstavbu nového kostela na sídlišti Vlčince. V roce 1997 mu byla udělena hodnost papežského preláta. P. Jordán byl pochován v rodném Varíně.

Kurie: Řím

Začátkem roku 2002 náhle zemřel Fr. Jesus Hernando OP, ředitel IDI, mezinárodního informačního periodika Řádu bratří kazatelů. Ještě koncem minulého roku byl Fr. Jesus Hernando jmenován generálním sekretářem. Requiescat in pace.

Kurie: Plenární zasedání Generální rady (IDI 01/245)

V listopadu 2001 se uskutečnilo první plenární zasedání Generální rady od volby nového magistra řádu. Zasedání se zabývalo především Akty Generální kapituly z Providence, byly zřízeny jednotlivé komise požadované kapitulou. Mimo jiné Generální rada schválila také zřízení Slovenské provincie. Hovořilo se také o procesu blahověčení Fr. Bartolomé dos Martires.

Fr. Yves Bériault z kanadské provincie byl jmenován promotorem pro internet, masmédiu a také novým ředitelem IDI.

Fr. Thomas Eggensperger z provincie Teutonia referoval o současné práci a plánech Espaces, projektu spolupráce dominikánů s institucemi Evropské unie a dalšími vládními i nevládními organizacemi.

Fr. Pablo Romo, generální promotor pro spravedlnost a mír informoval o tom, jak je realizován projekt DVI, mezinárodních laických dominikánských dobrovolníků.

Řím: Nová koordinační rada DSI (IDI 01/253)

Ve dnech 9. - 16. 11. 2001 se v Santa Sabině v Římě konalo první zasedání nové koordinační rady DSI (mezinárodní sdružení sester dominikánek). Program setkání se soustředil na zkušenosti posledního Generálního shromáždění v Calerueze ve Španělsku a vytyčil čtyři hlavní cíle:

1. Pokračovat ve zlepšování komunikace mezi členkami DSI s využitím technologie, vzájemné výměny lidí a nápadů, apod.
2. Zaměřit se na teologickou formaci dominikánských sester v celém světě prostřednictvím mezinárodních konferencí a kurzů.
3. Věnovat pozornost problémům žen ve světě, jako jsou přistěhovalectví a prostituce.
4. Prohloubit spolupráci s bratřimi v oblasti spravedlnosti a míru, vzájemné zodpovědnosti a komunikace.

V průběhu setkání se sestry intenzivně modlily za všechny trpící, především za oběti v Pákistánu, v kostele sv. Dominika, v Digna Ochoa v Mexiku, za sestry Lity Castillo v Chile a za oběti teroristických útoků v USA. Do svých modliteb zahrnovaly také oblasti, v nichž dochází k vážnému porušování lidských práv, Afgánistán, Irák, Kolumbii, Guatemalu, Afriku i Evropu a vzpomínaly na své spolusestry, které žijí v těchto regionech.

Bližší informace: <http://www.op.org/dsi>

POD OCHRANU TVOU . . .

Životopisy prvních bratří Kazatelského řádu vyprávějí jeden příběh na povzbuzení. V Lombardii žila jedna rekluza (zazděná poustevnice), která už mnoho slyšela o novém Kazatelském řádu a proto měla touhu některé tyto bratry také vidět a slyšet. Skutečně se jednoho dne u její rekluzy ukázal bratr Pavel z Benátek se svým průvodcem a povzbuzovali ji duchovními slovy. Nakonec však našla jen pohrdání k oběma bratřím a k řádu. Nedůvěřivě a ostýchavě si pomyslíla, jak mohou chodit tak mladí a hezcí mužové ve svých krásných hábitech po světě a nepodlehnout tolika nebezpečím a pokušením světa?

Následující noci se jí zjevila Matka Boží, přísně ji pokárala a vytkla jí, že ji urazila. Když se užasle ptala, jak se to stalo, řekla jí svatá Panna: „Ty nevěříš, že mohu chránit mladé muže, kteří chodí po světě kvůli spáse duší? Abys věděla, jak chráním ty, pro které jsi měla včera jen pohrdání, ukážu ti to.“ Pak rozevřela svůj plášť a pod ním viděla rekluza mnoho bratří Kazatelů. Mezi nimi byli i ti dva, kteří ji den předtím navštívili.

O něco dříve nám podává německý cisterciák Césarius von Heisterbach ve své knize „*Dialogus miraculorum*“ podobný příběh. Jeden cisterciácký mnich, který zvláště uctíval Matku Boží, měl vidění. Viděl nebe se všemi sbory andělů a svatých. Mezi nimi byli zástupci všech řádů. Jen žádného člena svého řádu tam neviděl. Zarmoucen se obrátil na svatou Pannu a ptal se jí, kde jsou jeho spolubratři a jeho spolusestry. Odpověděla mu: „Oni jsou mi tak milí, že je mám stále blízko u sebe.“ Pak rozhrnula svůj plášť a užaslý mnich tam uviděl mnoho svých bratří a sester.

Tento příběh během staletí Kazatelé velmi rozšířili a také ho pozměňovali. Různé řády, především mariánská bratrstva a dokonce jednotlivé rodiny, ho používaly o sobě. Mnoho zobrazení ochranného pláště Panny Marie z 15. a 16. století ukazují, jak je tento motiv oblíben. Tato oblíbenost je velmi samozřejmá. To, co zdůrazňuje a vypovídá, je přece již obsaženo v nejstarší mariánské modlitbě: „*Pod tvou ochranu a zástítu*“ a v pozdějším „*Zdrávas, Královno milosrdenství*“ (slovo Matka v nynějším pojetí je pozdějším dodatkem). Úzké spojování Marie s výkupným dílem Kristovým, její božské mateřství, její zásah v nouzi lidí již v době, kdy Ježíš žil (vzpomeňme na zázrak v Káně), ji předurčily za Ochránkyni, Prostřednici a milosrdnou Královnu.

Zatímco byl například ve 12. století Kristus představován jako Král spravedlnosti, byla zároveň Matka Boží velebena jako Královna milosrdenství. Jistě, tento rozdíl a toto rozlišování nemá příliš teologický základ. Avšak lidová zbožnost zvláště trpících lidí potřebovala názornou oporu. Středověký člověk se cítil a též skutečně byl hluboce ohrožen. Byly tu hlavně tři rány, kterým byl stále bez pomoci vystaven: válka, hlad a mor. Jsou uváděny již v litaních ke všem svatým z 6. století. Protože se však tento člověk snažil vše objasnit ve víře, byl přesvědčen, že jsou tyto rány jen následky nezřízených žádostivosti v člověku: lakoty, pýchy a smyslnosti. A tyto tři rány jsou jako tři šípy Božího hněvu, který pak lidstvo začíná pociťovat. Proti těmto trestajícím šípům hledal ochranný plášť božské Přímluvkyně.

Plášť je tedy skutečně symbolem, který znázorňuje nejpřirozeněji vlastnosti ochrany a milosrdné lásky. Byl například už u starých předků obrazem manželství. Pod ním se mělo ženě dostat ochrany a skrytosti. Rut ve Starém zákoně chtěla, aby Booz splnil příslib manželství tak, že ji zakryje pláštěm. I v Německu a u ruských židů zakrýval muž svou manželku po uzavření manželství svým pláštěm, aby jí tak symbolicky slíbil svou ochranu.

Dále bylo používáno zakrytosti pláštěm k vykonání adopce. Eliáš adoptoval Elisea, když na něho hodil svůj plášť, a biskup z Assisi mladého Františka, když před ním a před otcem odložil své šaty na znamení, že se zříká bohatství a světa.

Maria, ochránkyně kazatelského řádu. 1908. Novogotika. Řím, S. Sabina
Dar laického sdružení sv. Dominika v Kolíně n. R. P. Hyacintovi Cormierovi

Smysl pro víru u křesťanů pocíťoval vždy úlohu Panny Marie v dějinách spásy. Znamenala službu v Božím plánu spásy. A jako plán Boží, tak se i Mariina služba vztahovala na člověka a na jeho spásu. Její otevřený a přijímající postoj k Bohu ji určoval s konečnou platností za nástroj Boží, skrze který se zprostředkovává a vyznačuje na lidi. To vše je obsaženo v jejím panenském mateřství. Ona propůjčuje i dnes církvi a dějinám spásy každého jednotlivce to světlo a teplo a ten úkryt (Urs von Balthasar), které každý naléhavě potřebuje. Její plášť to znázorňuje po všechna století.

I když nemáme žádný ochranný plášť, má přesto každý z nás pláštíček, pod kterým může dopřát bližním trochu tepla v dnešních chladných mezilidských vztazích, kousek domova v dnešní cizotě a trochu skrytosti v nejistotě tohoto světa. Jen potom smíme doufat, že se i na nás vztáhne ochranný a skrývající plášť Matky Boží a my pod ním nalezneme to, co dáváme jiným.

P. Vladimír Koudelka OP

SALVE REGINA

Zatímco je mariánská modlitba *Sub tuum praesidium* zachována v řečtině již na papyru z čtvrtého století, dlouho jsme nevěděli, kdy vzniklo *Salve Regina* a kdo ho složil. Anonymně byla již tato antifona rozšířena v rozsáhlých krajích křesťanského západu. V Německu vládl názor, že tuto modlitbu vytvořil Heřman Lahme (1013-1054), jeden z nejslavnějších mnichů v Reichenau. Francouzi se mohli odvolávat na staré texty této modlitby ve Francii a hledali skladatele v hrdinovi křižáckých výprav Adhemarovi, biskupu z Puy. Není pochyby, že modlitbu zavedli do Francie poutníci ze Santiago de Compostela a že ji šířili zvláště reformátoři z Cluny. Proto je věrohodné to, co píše v roce 1255 dominikán Jakub z Varazze ve své *Legenda aurea*. „Petr, biskup z Compostely, složil Salve Regina.“ Totéž tvrdí i teolog Vilém Durandus (†1296). Petr Menzozo, benediktin, se stal v roce 986 biskupem v Iria, měl však svou rezidenci ve svatyni v Compostele. V době svého biskupského úřadu v letech 986-1003 přečkal Petr těžké časy. Maurové (mohamedáni) dobyli Leon, Pamplonu a Barcelonu, ano i Compostelu, křesťanskou národní svatyni, při čemž byly město i bazilika zničeny. Avšak i jinou nouzi a jiné katastrofy křesťanství prožívalo. Přírodní katastrofy, mor, války, plundrování. Tato drancování působili hlavně takzvaní Normané (skandinávské národy, Vikingové). Na svých rychlých lodích pronikali

nečekaně po řekách do vnitrozemí, přepadali města a kláštery, zpusťovali je a opět zmizeli tak rychle, jak přišli. Tato strašná bída vládla od Labe až po jižní Francii. (I rodina svatého Vladimíra – Rurika – byla původně rodinou normanskou.) Brzy založili nové království ve Francii (Normandie), v jižní Itálii a později na Sicílii. Další bídou této doby byli mohamedáni, a to nejen ve Španělsku. Ve Svaté zemi znesnadňovali poutě. Nešťastné křižácké výpravy byly ve vzduchu. Tato pochmurná situace dala ráz modlitbě *Salve Regina* (*vyhnání synové Evy... v tomto slzavém údolí*). Je složena jako liturgické volání Clamor, snažné volání o pomoc. V dobách nouze se vrhali kněží i lid na zem a volali hlasitě k Bohu nebo k Matce Boží o pomoc v určité nouzi. Slova „*k tobě voláme*“, jsou klíčem k této modlitbě.

Naši antifoně můžeme rozumět jen tehdy, když ji vnímáme jako soudní přelíčení. Kristus je Král a Soudce. Vedle něho stojí jeho Matka Maria jako Královna. Modlitba se k ní obrací jako ke Královně milosrdenství. (Matka milosrdenství je značně pozdější dodatek k původnímu znění.) Nazývá ji orodovnicí (advokátkou), která má vyprosit milost (přimlouvat se) pro toho, kdo stojí před Soudcem. Nejen je Královnou milosrdenství, ale i její oči jsou plné milosrdenství. (*Obrát' k nám své milosrdné oči.*) Simona Weilová jednou řekla: „Pohled uzdravuje.“ Krásný příklad toho máme v evangeliu podle Lukáše (Lk 19, 1-6). Zacheus chtěl vidět Ježíše. Protože byl malý, musel vylézt na strom. Ježíš jde kolem a podívá se na něho. Později řekl Zacheovi: „Dnes přišla do tohoto domu spása.“ Na Zachea bylo shlédnuto a tento Ježíšův pohled ho uzdravil. V antifoně *Salve Regina* se modlíme, aby se na nás Maria podívala. Její oči jsou milosrdné. Milosrdenství je vždy osvobozující a tvořivé. Milosrdným očima na nás chce Maria shlédnout.

Máme-li věřit sestře Cecilii, recitovala se tato antifona v našem řádě v Římě již za svatého Dominika. Její zpráva v „Miracula“ svatého Dominika je věrohodná. Jordán Saský jako provinciál lombardský (1221-1222) zavedl zpěv této antifony po kompletáři. Podnětem k tomu byla těžká nemoc bratra Bernarda, kterého týral zlý duch. Byla to velká bída. Proto byl tento Clamor k Matce Boží v této situaci zvláště vhodný. Bohužel nevíme, podle jaké melodie se zpívalo. Řádu vlastní chorální nápěv se nalézá poprvé v roce 1254 v prototypu dominikánské liturgie v hrubém a těžkém pergamenovém svazku v řádovém archivu u svatě Sabiny v Římě. Řád si musel tento vzácný svazek na začátku devatenáctého století koupit nazpět z jednoho antikvariátu v Paříži.

P. Vladimír Koudelka OP

P. Gregory Anderson OP

PILÍŘE DOMINIKÁNSKÉHO ŽIVOTA

Dominikánská spiritualita pro laiky

X. CHUDOBA

Svatý Dominik zdůrazňoval pro svůj řád kazatelů potřebu chudoby. Její smysl však chápal jinak, než jeho současník sv. František z Asissi. Pro svatého Františka byla chudoba ideálem, byl to způsob života, hodnota, kterou je třeba žít. Ve své poetické obrazotvornosti zpíval o „Paní chudobě“. Byl to cíl sám o sobě, jehož prostřednictvím se stáváme podobnějšími Kristu.

Pro svatého Dominika byla chudoba prostředkem na cestě k cíli, který měl jeho řád používat, aby jeho kázání bylo účinné. Jako řeholní kanovník v katedrále v Osmě se zavázal slibem chudoby, což znamenalo sdílení společného majetku a život závislý na štědrosti laiků. Když přišel do jižní Francie, aby začal své poslání kazatele, viděl, jak „dokonalí“ ze sekty albigenských získávají svůj obrovský vliv nejen přisností života, ale také chudobou a plnou závislostí na almužnách svých věrných stoupenců. To nebylo těžké tam, kde většina lidí byla přátelská. Svatý Dominik si uvědomil, že jestliže jeho kazatelé mají mít nějaké výsledky, musí být tak chudí jako ti dokonalí. Dominik tím podstupoval velké riziko, neboť byl v oblasti, kde většina byla nepřátelská. Z tohoto důvodu naléhal na cisterciáky, kteří byli posláni kázat proti té herezi, aby odložili svoje nádherná roucha, sesedli ze svých skvělých koní, oblékli se prostě a procházeli mezi lidmi. Cisterciáci to ochotně udělali, protože to byli muži prostého života navyklí chudobě. Tehdejší obvyklou nádheru papežských legátů si oblékli jen proto, že se domnívali, že si to žádá jejich postavení.

Dominik sám žil ve velké chudobě a to samé požadoval po své malé skupince kazatelů. Jak se řád šířil západní Evropou, nadále udržoval toto pravidlo a až čas ukázal, že bylo aplikováno až příliš silně. Jeho tvrdost musela být zmírněna. Byl to svatý Tomáš Akvinský, kdo realisticky formuloval účely a meze řeholní chudoby.

Členové řeholních řádů musí skládat slib chudoby, protože řeholní život bez ní by byl nemožný. Nyní vyvstává otázka: co laici? Vyžaduje se od nich, aby skládali slib chudoby a nic nevlastnili? To by bylo nerealistické, obzvláště v případě rodin. Musejí si vydělávat živobytí, kupovat jídlo a oblečení, zajistit si příštířeši a nábytek a samozřejmě musejí platit daně. Znamená to, že chudoba, která je tak nezbytná pro řád, nehraje v jejich životech žádnou roli? Samozřejmě,

že to tak není. Existuje něco, co nový katechismus nazývá „chudoba srdce“. Základ pro jakoukoliv dobrovolnou chudobu můžeme nalézt v prvním blahoslavenství: „Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je království nebeské.“ Soustředte se obzvláště na slova „chudí v duchu“. Náš Pán nevyžaduje materiální chudobu, nebo nuznost. Spíše žádá ducha nezávislosti na světských dobrech. Nový katechismus říká: „Příkaz odpoutat se od bohatství je závazný pro vstup do nebeského království.“ (č. 2544) Dále pokračuje vysvětlením: „Všichni věřící mají proto dbát na to, «aby správně ovládali své sklony, aby jim užívání pozemských věcí a přilnutí k majetku proti duchu evangelijní chudoby nebránilo postupovat k dokonalé lásce.» (LG 42)“ (č. 2545)

Takto tedy dokonce i bohatí lidé mohou pěstovat ducha chudoby, ačkoliv je to pro ně obtížnější, než pro ty, kdo mají omezené prostředky. Bohatá žena, dominikánská laička mi jednou řekla, že cítí přitažlivost svého bohatství a musí pevně odporovat. Mohla by řídit jakékoliv, i to nejdražší auto, ale vybrala si malého forda a používala ho, dokud nebyl opotřeбен. Mohla by si dovolit norkový kožich, ale koupila si pouze látkové oděvy. Pozice jejího manžela vyžadovala určitou míru luxusu a elegance, ale ona se bránila přílišnému přilnutí k těmto věcem.

Na druhou stranu, to že je někdo chudý, neznamená, že má ducha chudoby. Může prahnout po hmotných věcech, toužit po bohatství ostatních a být připoután k něčemu, co nemá, ale po čem touží. Velký dominikánský teolog otec Reginald Garrigou-Lagrange to shrnul těmito slovy: „Dobrovolná chudoba může být praktikována buď uprostřed hojnosti světských dober, když k nim duch není připoután, nebo v nedostatku, když ho snášíme velkodušně pro lásku k Bohu“. (Tři období vnitřního života, díl 2., str. 141) Naléhá, abychom měli na zřeteli slova našeho Pána: „Malověrní, nedělejte si starosti a neříkejte co budeme jíst, nebo co budeme pít, nebo do čeho se oblékneme. Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec ví, že je potřebujete. Nejprve tedy hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si starosti o zítřek, zítřek se o sebe postará. Každý den má dost svého trápení“. (Mt 6, 30b-34) Takto tedy je chudoba ducha těsně spojená s důvěrou v Boha. Jak otec Garrigou-Lagrange říká: „Dobrovolná chudoba jde ruku v ruce s důvěrou v Boha, čím více je člověk odpoután od pozemských dober, tím více touží po dobrech nebeských, a čím méně spoléhá na lidskou pomoc, tím více skládá svoji důvěru v pomoc Boží. Tak je tedy důvěra v Boha duší svaté chudoby. Všichni křesťané by měli mít ducha této rady“. (str. 143-144)

Dalším plodem ducha chudoby je, že nás připodobňuje Kristu. Svatý František to viděl jasně, ale i svatý Dominik doceňoval tento význam chudoby, neboť byl

presvědčen, že každý, kdo káže Krista, by ho měl v co největší možné míře napodobovat. Kristus, jak víme, se pro nás stal chudým. Mohl si zvolit, že přijde jako pozemský kníže, oblečený do jemných šatů, obývající nádherný palác s desítkami služebníků čekajících na jeho pokyn. Raději zvolil život chudého člověka – tedy nikoliv nuzáka. Tesařská živnost byla vážená a umožňovala přiměřeně dobré životní podmínky podle tehdejšího standardu. Samozřejmě byla i období, kdy si lidé nemohli dovolit zadat zakázku a Svatá rodina měla starost, kde vzít na další jídlo. Dobrým příkladem této směsice chudoby a důvěry v Boha byl jejich útěk do Egypta. Tehdy se anděl zjevil Josefovi ve snu a uložil mu: „Vstaň, vezmi dítě a jeho matku, uprchni do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes bude hledat toto dítě, aby ho zabil“. (Mt 2, 13) Nemluvilo se o tom, kam by měl v Egyptě jít, nebo jak by si měl vydělávat na živobytí pro svoji ženu a její dítě. Vzkaz zněl prostě jdi. Josef bez jediné otázky vstal, sbalil jejich skrovný majetek a vydal se na cestu. Na cestu neměli nic, než důvěru v Boha. Zjevně to dostačovalo, protože po smrti Heroda o dva roky později byli schopni vrátit se do Nazareta, kde se Josef znovu chopil svého řemesla jako truhlář. Jestliže se Bůh stará o lidi způsobem, jakým miloval Svatou rodinu, nemůžeme očekávat už nic lepšího. Musíme je napodobovat a důvěřovat, že Bůh dodrží svůj příslib, že budeme mít dostatek k životu.

Duch odloučenosti a dobrovolné chudoby nám také umožní naplňovat přikázání dávat chudým z našeho nadbytku. Tím napodobujeme Krista, který se staral o chudé a dokonce vykonal zázrak, aby je nakrmil v nouzi. Církev od počátku prokazovala lásku a péči vdovám, sirotkům a nemocným. Časem byly založeny řeholní řády, které se zasvětily těmto potřebám, ale laici byli vždy aktivní v příspěvku nebo financování těchto tělesných skutků milosrdenství. Náš dominikánský laikát by také měl mít podíl na těchto dílech, jak se to leckde děje. Když pročítáme životopisy našich dominikánských světců – laiků, vidíme, že každý z nich se rozhodl pečovat o lidi v těžké situaci či nějak znevýhodněné. Dobrým příkladem je svatá Růžena z Limy. Je považována za zakladatelku sociální péče v Americe.

Všechno toto zahrnuje prostý životní styl, odloučenost od světských dober ať jsou jakkoliv lákavá, a hlubokou důvěru v Boží prozřetelnost a Jeho lásku k nám. Právě tímto způsobem se mohou dominikánští laici podílet na duchu dobrovolné chudoby, o které byl svatý Dominik přesvědčen, že je nezbytná pro práci jeho řádu. Vše, co musíme udělat, je vzít za svá slova modlitby Páně „chléb náš vezdější dej nám dnes“, a nehladat nic jiného.

převzato z www.stdominics.org/torch; přeložila Radka Štěpánka Macháčková

Setkání s Fr. P. Carlosem Aspirozem Costou OP, Magistrem Řádu

Ve dnech 24. - 28. 3. 2002 navštívil naši provincii Generální magistr Řádu, Fr. P. Carlos Aspiroz Costa, OP (bližší informace o programu jeho návštěvy naleznete v březnovém čísle OPuscula). Širší veřejnost a dominikánští laici měli možnost se s ním setkat ve středu 27. 3. večer při slavení Mše sv. v olomouckém dominikánském kostele Neposkrvněného početí Panny Marie.

Bylo pastvou pro oči pozorovat, jak Carlosova jižanská povaha kontrastuje s našimi zprvu „usebranými“ obličejí a českými postními písněmi. Široce gestikuloval, téměř tančil kolem ambonu – tu se opřel o jednoho, tu o druhého bratra – naprosto samozřejmě doslova vtáhl do děje maminku s dětmi z první řady – „a nedal pokoj“, dokud nerozesmál i smrtelně soustředěného překladatele, Fr. P. Štěpána Filipa, OP (který, mimochodem, odvedl skvělou práci).

Jeho kázání (které se nám díky selhání techniky pro vás nepodařilo uchovat) bylo z těch, kdy už po první větě začnete litovat, že nemáte po ruce papír a tužku. Podal nám v něm výklad Jidášovy osoby, důvody jeho zrahy a ztracení. Přiblížil nám v něm také, proč Pilát nakonec přistoupil na tak strašnou smrt podle něj nevinného člověka a ujistil nás o existenci Satana, který rozděljuje. Díky jeho obsahu i formě podání nám ani nepřišlo, že trvalo téměř třičtvrtě hodiny. Fr. Carlos se nám za jeho délku omlouval a navrhl, abychom je tedy v rámci postní doby pojmulí jako pokání.

Po obcerstvení duše připravili olomoučtí terciáři něco také pro naše těla. Dokonale uchystanou hostinu ovšem díky organizačním zmatkům po Mši sv. mohlo ocenit jen malé množství zúčastněných. My, kteří jsme Fr. Carlose nakonec obklopili v refektáři, jsme mohli poznat, že je nejen výborný kazatel, ale i hluboce lidský, naslouchající otec a bratr, jenž přesto, že byl evidentně značně unaven, byl i vynikající společník neustále hýřící humorem.

Během našeho hovoru jsme několikrát narazili na jeho interview s Karen Woods, OPL, redaktorkou bulletinu dominikánského laikátu Západní provincie USA – Christ in the World!, uveřejněné v čísle pro září–říjen 2001, které vám zde pře(d)kládáme, abychom tak alespoň z části odčinili škodu způsobenou nepodařenou nahrávkou kázání, jež budeme o to hlouběji uchovávat ve svých srdcích.

sr Zdislava

Rozhovor s Fr. Carlosem Aspirozem Costou OP

Toto interviu se uskutečnilo 7. srpna 2001 a předcházelo mu mnoho jiných, v nichž Fr. Carlos hovořil o svém životě. Proto jsem se této tematice nevěnovala a soustředila se na dominikánský laikát. Ostatní rozhovory s Fr. Carlosem jsou přístupné na stránkách Generální kapituly: <http://www.dominicans.ca/providence>.

Karen: Ráda bych s tebou hovořila o dominikánském laikátu, mám na mysli zejména řádné dominikánské laiky, tradiční laickou větev Řádu. Myslím, že pro nás laiky by bylo prospěšné se dozvědět, jak nás vidíš. Poznamenala jsem si několik otázek, které by nás měly vést, OK?

Carlos: Dobrá, uvidíme, jestli na tvé otázky budu mít odpověď.

K: V jednom ze svých rozhovorů jsi říkal něco o tom, že nejsme spoutáni, že nemáme strop ani zdi. V souvislosti s tím jsi říkal, že by laici měli mít velkou důvěru. V jakém ohledu nebo proč?

C: Myslím, že II. vatikánský koncil velmi zdůraznil apoštolské poslání laiků, jejich přítomnost ve světě, práci na jeho posvěcování (– dá se to tak anglicky říct?). Ale, mám-li hovořit konkrétně, je to těžké, vím, že mnoho laiků se cítí opuštěno hierarchií, v dominikánském kontextu – bratry, protože nejsme zvyklí pracovat na našem vnitřním posvěcování, uprostřed práce. A tak je tu typické dominikánské napětí mezi poněkud klerikálnějším stylem a skutečnou prací laiků. Nemluvím teď o jménech, názvech jako sdružení, představený sdružení nebo převor či novic, netvrdím, že se musí změnit – vůbec mi nejde o slova; jména se mohou měnit, musí však dát laikům příležitost žít svou vlastní dominikánskou spiritualitu, ovšem ve světě. Je to těžké, já vím. Nejsem si jistý, zda lze hovořit o krizi identity. Myslím, že Církev rozvíjí novou teologii laiků, protože před II. vatikánským koncilem se teologie, myslím, zabývala tím, co laici dělat nemohou, a my teď musíme rozpracovat teologii o jejich poslání. Možná máme jiné zkušenosti: když jsem byl studentem Řádu, tak jsme každé léto pracovali na misiích s laiky – se sestrami dominikánkami, dominikánskými bratry a laiky jsme ve skupinkách navštěvovali chudé nebo jsme pracovali někde v okolí. A laici měli zvláštní pochopení pro problémy týkající se rodiny nebo zaměstnání – my jsme se vždycky snažili, aby naše kázání bylo smysluplné, ale laici byli s těmi lidmi, kterým jsme pomáhali, v docela jiném kontaktu. Tyto věci se musí rozvíjet, protože si myslím, že někdy to je plýtvání časem, když diskutujeme

o maličkostech týkajících se Stanov či Konstitucí a někdy, dokonce i tady na Kapitule, debatujeme o krásných myšlenkách, ale pohybujeme se v kruhu. Někdy si říkám, že kdyby lidé zvenčí mohli slyšet, o čem tu diskutujeme, kontemplujeme . . . – jak říkáte tomuhle? (ukazuje na pupík)

Laici, to je pravda, musí kvůli svému povolání žít na jednom místě a putování je pro ně těžké – mají rodinu, práci, danou životní situaci – ale někdy je právě toto dar, který nám odevzdávají. Musí růst ne okolo jednoho bratra nebo sestry, protože ten bratr nebo sestra se mohou změnit, ale ze své vlastní spirituality. Mohou toho bratra či sestru požádat o radu, ale ne, aby je organizoval, ne, aby formoval jejich apoštolát etc. Podle mě laici rozumí tomu, co je rodina, vzdělání, práce – to jsou oblasti, do nichž nemůžeme příliš vstupovat. Můžeme laikům poskytnout nějakou duchovní radu, pomoci jim žít svůj život, ale jsou to laici, kteří chápou, co je to rodina a problémy s ní související, co je to práce a jaké problémy obnáší atd...

K: V tomto smyslu bys mohl říci, že naše putování je trochu jiné. Více virtuální.

C: V dominikánském životě máme spoustu různých putování – putování při hledání pravdy, duševní putování, fyzické putování. Během našeho života opouštíme kojenecký věk, abychom se stali dětmi, a mládí, abychom se stali dospělými. A tak tu jsou různé druhy putování. Mezi námi, když už se bavíme o putování, možná, že příliš zdůrazňujeme putování fyzické – stěhování z kláštera do kláštera nebo mezi provinciemi. To pro laiky není možné. Ale přesto si někdy říkám, že laici putují více než bratři. – Mám přátele, kteří neustále putují za prací. A tento globalizovaný svět s sebou přináší ještě více cestování, a je to problém, který postihuje mnoho rodin, já vím. Ale nemůžeme po laicích žádat, aby žili řeholním životem, to by bylo nespravedlivé. Přesto se o to někdy pokoušíme; jindy zase laici chtějí po nás, abychom žili životem více podobným tomu jejich; někdy bratři povolávají laiky, aby žili prvky řeholního života, k nimž je Bůh nevolá. Nemluvím o spiritualitě čistoty, chudoby a poslušnosti, k níž jsou povoláni všichni křesťané. Čistota přece existuje i v manželském životě, nalezneme zde i ducha chudoby, vzájemnou poslušnost mezi manželi, poslušnost syna vůči otci, stejně tak jako otce vůči synovi – poslušnost v hlubším slova smyslu, ne v tom právním – a poslušnost vůči Bohu. To je zajímavá otázka a budu muset nad ní více popřemýšlet. – Nebyl jsem pro tuto práci dostatečně instruován!

K: Evangelní rady jsou do velké míry součástí našeho života, chci říci, že neslibujeme chudobu, čistotu a poslušnost, to není úplně přesné. Když slibujeme, že budeme žít podle Stanov, zaslibujeme se prostému životu, věrnosti a poslušnosti, zejména vzhledem ke komunitě.

C: Ano, ano. Ale je pravda, že laici dnes mnohem lépe vědí, co znamená poslušnost ve stylu dominikánského laikátu. Před lety se vedení týkalo pouze představeného a asistenta sdužení a ostatní laici čekali s nastraženými ušima. Dnes jsou si více jisti svou vlastní spiritualitou. To je dobře. Je to dobré znamení.

K: Myslím, že naše putování také vyplňuje nové oblasti kázání, hledání nových způsobů, jak přinášet Slovo do dnešního světa.

C: Karen, máš zkušenosti z této Kapituly. Všichni jsme tu byli měsíc. Všichni jsme tu na Kapitule zažili spoustu putování, proměňování a obnovování kontempace v našem životě, různé způsoby kázání v globalizovaném světě, proměnu pro naše poslání. Tato místnost byla dějištěm mnoha putování, dokonce do mnoha rozličných kultur. Putování přece neznamená jenom chodit, ale něco změnit, dosáhnout různých cílů –

K: Někdy si říkám, jestli to laici plně doceňují – jestli si uvědomujeme, že jsme také putující.

C: Ano, je to změna. Změna myslí. Změna v přístupu k bližním: milovat je tak jako Ježíš – to je opravdové putování.

K: Hovořil jsi také o „našem společném povolání“. Předpokládám, že to je být dominikány. Jak vlastně vnímáš naše povolání?

C: Myslím, že jeho prvky mohly být docela dobře popsány během těch našich čtyřtýdenních diskusí, ne? Výzva, poslání, kontemplativní život, společný život, modlitba, intelektuální život – probrali jsme všechny prvky našeho, tj. dominikánského života: diskusi, hledání pravdy. My milujeme pravdu, jako milujeme osobu. A to je pro mne srdcem dominikánského života. Pro řeholní bratry, řeholní sestry, kontemplativní mnišky, laická sdužení.

K: To, co jsi právě popisoval, je naše společné povolání . . .

C: Ano, naplňujeme je různými způsoby – jsou tu veřejné sliby řeholníků, jejich společný život, ale jeho prvky – apoštolát, kontemplaci, studium a modlitbu – a společný či bratrský život žijeme všichni, byť v různých rovinách.

K: Když jsme se jednou bavili o bratřích spolupracovnících, cítila jsem pro tuto otázku hluboké porozumění – víš, to, co jsi právě popisoval, bylo spíše **co** je naše povolání. Ale právě **jak** je pro nás takové tajemství. PROČ bratr laik, proč vysvěcený bratr, proč mniška, proč dominikánský laik? Je to právě ono **jak**, jež se v našem povolání zdá být tak tajemné, že?

C: Ano, ano. Nesmíme ztrácet ze zřetele to, co jsi právě podtrhla. Myslím, že když dominikáni diskutují, chovají se jako lékaři při operaci. Snažíme se všechno otevřít, roztřídit, a na to jsme skutečně odborníci, ale možná při tom ztrácíme jednotu a jednota je naše povolání. Proč nějaká dívka miluje právě tohoto chlapce a ne jiného, je povolání, výzva, milost a dar. My si ten dar nezasloužíme. Někdy si myslíme, že ano – ale to není opravdu dominikánské. Dostáváme milost kázání a milost různých povolání. Neobdržel jsem toto povolání, protože se mi nedostává jiného. Myslím, že jsme v těchto dnech tolik diskutovali, ale možná jsme se ztratili – to je typicky dominikánské: diskutujeme, diskutujeme, třídíme, třídíme, ale musíme být velmi opatrní, abychom při tom neztratili jednotnost tohoto tajemství. Když toto tajemství kontemplujeme, nazíráme Boha. Pokud za ním nevidíme Boha, pak nekontemplujeme povolání našeho bratra . . . kněze, bratra laika, mnišky, řeholní sestry, laiků . . . Ale tato Kapitula mi poskytla mnoho podnětů a budu se nad nimi ještě muset v dalších dnech zamyslet.

K: Měla jsem pocit, že v jádru diskuse o bratřích spolupracovnících stálo nepřijetí autentičnosti jejich povolání. Myslím, že toto nepřijetí zažíváme také a že to je také důvod, proč se někdy stáváme „řádobyřeholníky“ a navlékáme na sebe tu jejich vnější parádu.

C: Ano, je to velmi nebezpečné, klerikalizovat váš život, to je pravda, ale někdy se snažíme této klerikalizaci vyhnout a upadáme při tom do jiného extrému, který by také mohl být velmi nebezpečný. Například se zaměřujeme pouze na liturgické kázání. To je hrozné. Je to nebezpečné, protože moje zkušenost s laiky je taková, že když se zapojí do misie, navštěvují chudé a kážou tam. Znají tu rodinu a kážou tam o růženci, situacích v práci, v rodině nebo o zdravotní péči, o spoustě věcí, kážou skrze tyto aspekty, nejen profesionálním způsobem – co je to zdravotní péče atd., ale kážou Ježíše Krista. A pokud se zaměříme pouze na kněžské kázání, na pastýřské kázání při liturgii, ztratíme to ostatní. To je někdy velmi nebezpečné. Snažím se na ten scénář pohlédnout z jiného úhlu. Například, myslím, že někdy po sestřích

chceme, aby byly jako my, ale neumíme si už, jakožto dominikánští bratři, představit, že bychom se my pokoušeli být jako ony: ony žijí svou chudobu a my někdy ne, jsou dobré v organizování, plánování, společné modlitbě; pracují mezi chudými, dělají pochůzky a my nikdy.

K: Proto potřebujeme být na misii spolu. Navzájem se doplňujeme v tom, co v našich jednotlivých službách chybí.

C: Kateřina ze Sieny ve svém Dialogu říká: máme různé dary. Bůh nám je dal proto, abychom se vzájemně potřebovali. Nikdo z nás nevlastní kompletní sbírku darů. To je důvod, proč potřebuji svého bratra, svoji sestru a proč můj bratr a sestra potřebují mne.

K: Chtěl bys nás k něčemu vyzvat? Je něco, o co bys nás chtěl požádat?

C: Chtěl bych jednu věc, je to velmi konkrétní příklad a nerad bych ho zaměňoval za výzvu. Není to žádná výzva. Jedním z mých snů, ještě když jsem byl v Argentině, bylo požádat dominikánské laiky, kteří byli velmi kompetentní k tomu, aby nám dávali rekolekce, aby vyslechli laiky, co očekávají od nás bratří. Ale byl to jenom sen, není to výzva. Ptala ses na výzvu pro laiky a já chtěl, aby laici vyzývali nás. Byl to můj poslední sen, než jsem z Argentiny odletěl do Říma – zorganizovat rekolekce vedené laikem.

Ale co se týká výzvy pro laiky, podle mě, my vlastně celý ten svět práce, rodiny a vzdělání, tu úžasnou širokou oblast, neznáme. Teoreticky sice víme o spoustě věcí, také na poli morální teologie, a nejen v morálním kontextu – ale vy byste nám mohli pomoci porozumět tomuto světu hlouběji – světu práce, rodiny a výchovy – nejen z hlediska řeholního života. Podle mne jsou toto tři důležité oblasti. A my laiky nevyzýváme k tomu, aby do těchto ekosystémů vstupovali. Oni v nich žijí, ale k tomu, aby nás o nich učili. Rozumíme laikům, když za námi přijdou se svými problémy a my jim pomáháme najít cestu, jak je vyřešit. Ale potřebujeme, aby nás učili nejen patologii svých životů, ale také anatomii rodiny, práce a vzdělávání.

K: To je dobrá výzva! Ale teď jak? Jak bychom to měli dělat? Kde je k tomu příhodný prostor?

C: Nevím, podle mě je velmi důležité studium. Studovat ten problém. Studovat přece neznamená jen sbírat knihy. Studium je kontemplativní způsob nazírání problému – ale pokud jde o anatomii výzev v rodině, práci a studijním životě – přeložte nám ty každodenní noviny.

K: Ale znovu, jak? Jak komunikovat?

C: Ano, my bratři nejsme dostatečně vzděláni k tomu, abychom uměli naslouchat laikům. Jistě, vyslechnout zpověď nebo vyslechnout vás, když máte s něčím problémy, ale naslouchat – jsme dobří učitelé, ale nevím, jestli jsme dobří žáci. A to je součást vzdělávání.

K: Takže to je to, co musíme udělat: najít nějaký způsob.

C: Ano, jsme žebráci. Jsme zvyklí říkat laikům, co mají dělat, ale tenhle přístup lidi zahání do kouta. Teď musí do kouta zahrát oni nás – ne, to není ten nejlepší výraz, ale snad mi rozumíte...

K: Je několik důvodů, kvůli nimž bychom mohli mít krizi identity. Za prvé: nemáme už odpovídající jméno. Za starých časů to bylo jednoduché: byli jsme „Třetí Řád“, byli jsme „terciáři“. Nenačnu, abychom se k těmto termínům vrátili, protože způsobily určitou škodu a pak, nemůžeme stát na stejném schodě jako „Otec“. Ale bylo to aspoň jasné jméno, všichni věděli, kdo jsme. A to pak bylo vystřídáno „dominikánským laikátem“ a najednou jsme to byli my. Tak či onak, dnes tu máme mnoho laických dominikánů – mnoho subjektů, které bychom mohli právem nazývat laickými dominikány.

C: Ale je to chudoba nebo bohatství Řádu?

K: Samozřejmě, bohatství. O tom není pochyb! Problém je, že nemáme jméno, které by nás zároveň definovalo. A to je jeden z důvodů, proč bychom nemuseli mít jasnou představu, co jsme zač, kdo teď jsme. Tak, jak se vynořují nové lai-cké skupiny, si lámeme hlavu nad tím, kam patříme. Budeme teď všichni jednou velkou amorfní skupinou, nebo si budeme udržovat svou specifickou osobitost?

C: Máme určitý model v kongregacích řeholních sester. Všechny jsou dominikánskými sestrami, máme mnoho různých skupin spojených stejným povoláním, pozadím, kořeny a cíli. Co se týká dominikánského laikátu – máme nová hnutí, sdružená také s mnoha kongregacemi, a také tu máme tradiční laická sdružení, ale je mnoho různých způsobů, jak být dominikánským laikem, ne? Dnes by například model tradičního laického sdružení mladé lidi asi neoslovil.

K: Když mluvíš o sestrách, ty jsou ale propojeny svými sliby, stejně jako my, avšak tyto ostatní skupiny nikoli. A tak, vzhledem k tomu, jak jsme definováni, tu musí být něco odlišného od tradičního, nebo, jak jsem nás během těch

několika posledních týdnů nazývala, řádného dominikánského laikátu, protože my žijeme podle Stanov.

C: Slovo „řádny“ by mohlo být poněkud matoucí, protože se vztahuje k řeholníkům, ale v Argentině máme slovo *hermandad*, *fraternidad*, sdružení, laické sdružení - a *hermandad* jsou vždy ta tradiční. A to je možná dobré jméno, protože tu jsou i jiná sdružení, napojená na kláštery či kongregace sester. Ale budu muset nad tím ještě popřemýšlet, protože to je část mé práce, na níž se podílí i náš milý Jerry Stookey.

K: Copak náš Jerry Stookey! On je skvělý. Už jen za ty dva roky pro nás udělal tolik práce. Máme velké štěstí.

C: On ví, jak pracovat s laiky, neřídít je, ale nechat se jimi řídit! Je velmi trpělivý, jakožto bratr má mnoho zkušeností, nejen v Severní Americe, ale i Jižní; je velmi milý a moudrý.

K: Má také hluboké porozumění pro naše povolání. Má jakési intuitivní chápání, jež u většiny bratří nenacházím.

C: Ano, také se musíme naučit být trpěliví.

K: Máš ještě něco, co bys chtěl, abych vyřídila laikům?

C: Víš, jsem moc rád, že jste tu byli (na kapitule bratří) – i Roberto a Pamela, s vaší velmi rozdílnou životní zkušeností. Pro nás je moc důležité mít vás tady. Možná jste neměli příležitost mluvit o spoustě věcí, ale vaše přítomnost, vaše podpora je znamením jednoty Dominikánské rodiny. Musí nám být jasné, že toto je kapitula bratří, že by různým větvím Řádu měla pouze pomoci zachytit tuto atmosféru a přetvořit tento druh hnutí ve vašich vlastních sdruženích. Toto je pro mě to nejkrásnější dědictví této kapituly, a ne snad to, abyste se od nás učili, protože byste se mohli učit, jak to NEdělat – což je nakonec také dobrá lekce – vědět, že tohle u nás nefunguje, že je to příliš světsky bláznivé, ale praktikovat dialog, dialog, dialog, nalézat u druhých Slovo Boží, milost, svobodu.

K: Často mi připadalo, že velkou částí studia je pro nás naslouchání pravdy ve slovech druhých, a toho jsem tu byla svědkem. Mnoha uctivých naslouchání.

C: Velmi uctivých. Někdy ten nový Magistr – teď si nevzpomenu, jak se jmenuje – někdy, když jsme byli hodně unavení, ve snaze předejít tomu, aby někdo neřekl něco proti někomu jinému, prostě ukončil diskusi.

K: Je čas končit, to teď možná platí i pro nás. Alespoň budeš mít chvíli čas na ztišení před nešporami.

C: A zvláštní vzkaz pro Sdružení norfolkského vězení: chápejte tento rozhovor jako vyjádření díky Magistra a Kapituly za vaši podporu, modlitby a květiny, které jste vyrobili a poslali. (Napíšu jim dopis jménem celé Kapituly.)

K: Díky za všechnen čas, který jsi nám věnoval, a za tvá slova.

přeložila Dita Zdislava Haráková

Zařazení invokace *Královno rodin* do loretánských litaní

Některé litanie jsou tradičně natolik používány ve veřejné bohoslužbě, že ke změně (či v poslední době spíše doplnění) jejich textu dochází pouze na základě dokumentu vydaného Apoštolským stolcem, konkrétně kongregací pro bohoslužbu a svátosti. V tomto případě je toto doplnění publikováno formou listu zaslaného předsedům biskupských konferencí; z komentáře v polském liturgickém časopise vyplývá, že to bylo též na žádost polského primase kardinála Józefa Glempa. Přinášíme překlad listu.

KONGREGACE PRO BOHOSLUŽBU A SVÁTOSTI. *List předsedům biskupských konferencí Occasione nuper oblata o zařazení invokace „Královno rodin“ do loretánských litaní ze dne 31. prosince 1995, Prot. 2500/95/L. Notitiæ 32 (1996), s. 189 - 190*

E.me Domine,

occasione nuper oblata anni internationalis pro familia, petitiones ad Sanctam Sedem pervenerunt ad supplicem Virginis Mariæ invocationem sæpius habendam, ut in omni domo lux resplendeat eius exempli et unaquæque familia de eius materna protectione gaudere possit.

Huiusmodi desiderii fideliter resonat magisterium ipsius Summi Pontificis, qui paterna sollicitudine pluries monuit de momento familiæ christianæ, nimis frequenter tantisque modis hodiernis diebus insidiis obnoxia.

Nejdůstojnější pane,

U příležitosti nedávno slaveného mezinárodního roku rodiny došly k Apoštolskému stolci žádosti o častější zbožné vzývání Panny Marie s tím úmyslem, aby v každém domě více zazářil příklad jejího života a aby se každá rodina mohla těšit z její mateřské ochrany.

S tímto přáním souzní učení samotného papeže, který ve své pastýřské starostlivosti mnohokrát připomínal význam křesťanské rodiny, která je v současné době tak často a tolika způsoby ohrožována.

Hiscæ omnibus attentis, Summus Pontifex Ioannes Paulus II, petitionibus benigne obsequens, disponere voluit ut posthac in formularium Litaniarum beatæ Mariæ Virginis, quæ „Lauretanæ“ nuncupantur, inse-ratur invocatio „Regina Familiæ“.

Nova hæc invocatio post invocationem „Regina Sacratissimi Rosarii“ et ante illam „Regina Pacis“ erit collocanda.

Quæ dum Tecum, E.me Domine, in notitiæ et normam communicare placet, occasione hanc libenter nanciscor ut sensus venerationis meæ erga Te pandam.

E.tiæ Tuæ in Domino add.mus

Antonius M. Card. JAVIERRE, *Præfectus*
Carmelus NICOLOSI, *Subsecretarius*

Romæ, die 31 Decembris 1995
In festo S. Familiæ Iesu, Mariæ et Ioseph

S ohledem na tyto skutečnosti papež Jan Pavel II. žádostem vyhověl a rozhodl, aby se od této chvíle do textu litaní k Panně Marii zvaných „Loretánské“ vložila invokace „Královno rodin“.

Ať je tato nová invokace vložena po invokaci „Královno posvátného růžence“ a před invokaci „Královno míru“.

Nejdůstojnější pane, rád využívám této příležitosti sdělení informace a normy k tomu, abych Ti vyjádřil svou úctu.

Hluboce oddaný v Pánu

Antonio M. kard. JAVIERRE, *prefekt*
Carmelo NICOLOSI, *Podsekretář*

V Římě dne 31. prosince 1995
o svátku Svaté rodiny Ježíše, Marie a Josefa

V diecézích české a moravské církevní provincie bylo zařazení této invokace oznámeno v diecézních Aktech kurie na přelomu března a dubna 1996, viz např. ACAP 4/96, s. 1 ze dne 7. 4. 1996. Zde je úředně oznámen překlad „Královno rodin“, který více odpovídá duchu českého jazyka i smyslu, jaký má tato invokace – doslovně přeložena „Královno rodiny“ – v latinském jazyce.

P. Damián Němec OP

Svatá Paní Zdislavo,

pro své čisté dětství oroduj za čisté a bezpečné dětství všech našich dětí.

Pro svou dívčí čistotu oroduj za mladé lidi, aby obstáli v životním boji a stali se z nich uvědomělí křesťané.

Pro své plodné manželství dej, ať i dnes křesťanští manželé přijímají každé dítě s radostí jako samého Krista.

Pro své mateřství pomáhej všem matkám v jejich výchovném úsilí, v každodenních pracích v domácnosti i při vytváření hezkého domova.

Pro svůj duchovní život prožívaný v manželství dej, ať i dnešní manželé usilují o společný život v lásce k Bohu i lidem.

Pro svou péči o výchovu druhých nezapomínej na všechny vychovatele a na ty, kdo jsou jim svěřeni.

Pro svou obětavou službu nemocným a trpícím nauč nás, abychom v každém trpícím viděli Krista.

Pro svůj život v opravdové kajičnosti dej, ať se i my denně snažíme o sebezápor a konáme pokání za sebe, za své rodiny, za své okolí, za náš národ i za celý svět.

Pro svůj život modlitby nauč i nás, aby naše modlitba byla opravdu důvěrným rozhovorem s Bohem a pramenem vnitřního klidu, posily a posvěcení.

Pro svůj aktivní život zaměřený na dobro církve pros za nás, ať práce všech laiků je obětavou a účinnou pomocí kněžím, všem potřebným i celé církvi.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať i my se snažíme žít uvědomělým životem víry.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať stále toužíme po pravém vnitřním životě s Bohem.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať denně roste naše víra, ať sílí naše naděje a prohlubuje se naše láska k Bohu i k lidem.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať se necháváme ve své modlitbě i ve svém životě proniknout pravdami a požadavky Kristova evangelia.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať dokážeme i v lhostejném nebo nenáboženském prostředí vydávat druhým svědectví o Kristu.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať každý z nás na svém místě žije v nedílné jednotě svůj všední praktický život i svůj život s Bohem.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať se snažíme vždycky co nejlépe prožívat každou mešní oběť.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať křesťanské ženy dokážou plně realizovat své ženství podle Božích představ.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať máme dostatek ochoty a dobré vůle pomáhat také při opravách, údržbě a budování kostelů.

Pros za nás, svatá Zdislavo, ať se stále více stáváme posvěcením světa, solí země a kvasem v těstě.

z litaní ke svaté Paní Zdislavě od s. Anežky Zdislavy
převzato z publikace: Zdeněk Fišer: Se svatou Paní Zdislavou, Krystal OP, Praha 2001

PROVINCIAL DOMINIKÁNŮ

P. Alvarez Kodeda OP, Husova 8
110 00 Praha 1; tel/fax/záz. 02/242 196 85
provincialop@volny.cz

MNIŠKY KAZATELSKÉHO ŘÁDU

S. M. Michaela Smrčková OP
Dolní Česká 1, 669 00 Znojmo
tel. 0624/221 161

S. M. Pavla Dabalová OP
Lysolajské údolí 106/2, 165 00 Praha 6
tel. 02/20 92 31 59
e-mail: monialesop@volny.cz

ŘEHOLNÍ INSTITUT ROZJ. SESTER

S. M. Terezie Eisnerová OP
Nám. bří Jandusů 21
104 00 Praha 10 - Uhřetíněves
tel. 02/677 126 11, 677 126 14
e-mail: sestryop@volny.cz

**ČESKÁ KONGREGACE SESTER
DOMINIKÁNEK**

S. M. Slavomíra Měřičková OP
Veveří 27, 602 00 Brno, tel. 05/412 148 46
e-mail: dominikanky.brno@worldonline.cz

Konvent sester dominikánek
Katolický domov studujících
Černá 14, 110 00 Praha 1
vrátnice KDS: 02/24 93 44 96
ředitelna + fax: 02/24 93 68 56
konvent sester: 02/24 93 46 55
e-mail: cernaop@op.cz; kds@op.cz

DÍLO BLAŽENÉ ZDISLAVY

MUDr. Jitka Krausová
Dominikánské nám. 192
412 01 Litoměřice, tel. 0416/4553

**SDRUŽENÍ KNĚŽÍ A JÁHNŮ SV.
DOMINIKA**

P. Antonín Damián Nohejl
Řím.-katol. farnost, 267 54 Praskolesy 33
tel. 0602/327 842; e-mail: adnohejl@volny.cz

MODERÁTOR LAICKÝCH SDRUŽENÍ

Dagmar Ester Kopecká
Na Zlíchově 221/8, 152 00 Praha 5
tel./fax: 02/515 546 69;
e-mail: ester@op.cz

KAZATELSKÉ STŘEDISKO

P. Pavel Mayer OP
Jiráskovo nám. 30, 326 00 Plzeň 26
tel. 019/724 16 60, e-mail: plzen@op.cz

DOMINIKÁNSKÁ KNIHOVNA

Fr. Efrém Jindráček OP, Husova 8, Praha 1
výpůjčky jen do studovny: po a út 10 - 14 h.
e-mail: oplibp@volny.cz

**NAKLADATELSTVÍ KRYSTAL OP
MĚSÍČNÍK AMEN**

Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 02/242 377 50
http://krystal.op.cz
e-mail: krystalop@volny.cz

RADIO VERITAS

P. Jan Rajlich OP
Husova 8, 110 00 Praha 1, tel. 02/242 18 439

SALVE. Revue pro teologii a duchovní život
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
049/5513329, e-mail: dominika@diecezezhk.cz

ROSA MYSTICA

Časopis pro duchovní život
vydává: První sdružení přátel bl. Hyacinta M.
Cormiera OP v Brně

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

Radim a Kateřina Ucháčov
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
uchac@prolife.cz; http://www.prolife.cz

HNUTÍ SVĚTLO - ŽIVOT (OÁZY)

P. Jan Rajlich OP
http://oaza.op.cz; http://ain-karim.op.cz

Mons. DOMINIK DUKA OP

biskupství královéhradecké
Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové
tel. (sekretář) 049/551 33 29, fax 551 28 50
e-mail: duka@diecezezhk.cz

DOMINIKÁNI NA INTERNETU

www.op.cz; op@op.cz
informace: Martin M. Rosenbaum
tel. 02/683 65 32; e-mail: me2d@star.cz

PŘÍSPĚVKY NA VYDÁVÁNÍ OPUSCULA

122918389/0800 (ČS) var. symbol 332